

Näyttelyssämme mukana olleilla tarhoilla on ollut tapana jättää näyttelyn vapaaehtoisille jaettavaksi erilaisia orkideoita. Katselin laatikon nurkkaan jätettyä masdevallioita muistuttavaa mätästä. Ruukussa oli Currelinin nimilappu, siinä nimi *Stelis argentata*. No, yhdelle orvolle on aina tilaa, ajattelin.

Kotona sijoitin steliksen masdevallioiden joukkoon, ja niiden mukana se kesän tultua pääsi myös ulos. Heinäkuussa huomasin siihen kasvaneen hauskoja hiirenhäntiä. Sitten nuput alkoivat erottua viehkeinä ja herkkinä vähitellen avautuviksi kukiksi. Niiden tai edes kukintovarsien lukumäärää en ole vaivautunut laskemaan, mutta niitä on ”ihan riittävästi”.

Ihan riittävästi suvussa on lajejakin: noin 700, joista Ecuageneran sivuilla on myynnissä 78. Lajin löysi ensimmäisenä saksalaisyntyinen Robert Hermann Schomburgk, joka keräsi uuden maailman kasveja lähettäen ne Lontooseen. *Stelis argentata*n kuvasi 1842 John Lindley (Edwards's Bot. Reg. 28 (Misc.): 64.)

Kasvatus

Stelis-suvun lajit ovat kosteiden metsien epifyyttejä, joskus myös litofyyttejä. *S. argentata*n kasvualue ulottuu Meksikosta trooppisen

Teksti ja kuvat OILI PENTINSAARI

Stelis argentata

TROOPPISEN METSÄN ORKIDEA ON VIIHTYNYT SUOMEN SUVESSA

Kukat eivät tuoksu, mutta kun yritin oikoa toisiinsa sotkeutuneita kukintovarsia, sormiin jäi hyvä aromikas tuoksu.

Amerikan Brasiliaan asti. Se kasvaa 90–2350 metrin korkeudella, lämpimästä viileään, joten se sopeutuu harrastajienkin kasvatettavaksi. Ainoa edellytys on ilman kosteus, joten käytännössä lasikko tai viherhuone ovat tarpeen.

Kasvin kukintovarret ovat noin 15 sentin pituisia ja kukan läpimitta muutaman millin.

S. argentata viihtyy parhaiten saviruukussa, jonka aluslautasella on käytännöllisesti katsoen koko ajan vettä. Veden haihtuessa huokoinen savi samalla viilentää juuristoa. Kasvualustana voi olla kaarnanpaloja tai muuta huokoista materiaalia. Valon tarve on kohtalainen. Kasteluvudessa saa olla mietoa ravinnetta ympäri vuoden. ■